

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενννταξήν,
στέφανον λαχάνων ή πατρης δς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου ταλειπή
ότι πουλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
προς δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού Μάρτη τριάντα
κι' Αγώνων συμπάντα.

Πεντακόσα, σαράντα κι' έπτά,
ποία κλέψ Σταθίων άπτά!

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος δκέτος.

Φ. — Γύμνας αναξιδόρυγγας, βρέ Περικλή, θά ψάλω
και δι' Αγώνας διεθνείς τόν σβέρο μου θά βγάλω.
Τινα μάγáλον ήρωα, τίν' άνδρα κελιάσομεν;
ήλατε βάρη ν' άρωμα, ήλατε να ηηόσομεν,
και να παρκαλίσομεν με είσκουσ εις τό χέρι
Αβέρωφ τόν περιδοχόν να λύση τό κειμήρι,
κι' όλάκρο τό Στάδιον μεκμάρο να κάρη
γιά ν' άλωνίζου Κόνουλο και Φλάκ κι' Αμερικάνοι.
Λοιπόν πού λές τό Στάδιον περιδοχών ευαγήμων
'στών κύριον Διάδοχον ό κύριος Φιλήμων,
ό δι κλεινός Διάδοχος τό 'πηρε πέρα πέρα
κι' άμισως τό περιδοχας προς τόν οσητόν πατέρα,
ό δι πατήρ δια μις συντόμου ρητορείας
τό 'χαριτε προς τόν λαόν δια μελλούσας χρείας.
Και τότ' έβροντοφώνησε τό κλιος τών Έλλήνων
κι' ό πλέον άριλόπατρης εθδής ίσουκινήθη,
και δι' όργάνων, Περικλή, έγγύρωσ και χαλιάνων
ή δόξαση παράδοσις έξόχως έσουκινήθη.
Χαίρε λοιπόν, ώ Στάδιον,
της δόξης μας Παλλάδιον,
και θαύμα δυσθεώρητον του τριχόντος αιώνας,
μαρμάρινον και πέτρινον και ζύλιον συγγρόμας.
Συγγράσει, μισέλληνας, κατάμαυρα κοράκια...
άλλ' όμως χαίρετε και σεις, ζεστά μαξιλαράκια,

πού με την μπόρα της βροχής κανένα δέν έδράχη
και ξαφνικά δέν έπαθον οι Μαραθωνόμαχοι,
άλλίως ή κοιλίτσα των προς αίσχος μας αιώνιον
άγώνας θέρχεται δεινούς και δρόμον Μαραθώνιον.
Ω! χαίρε τίρφης κάθε νού και βάλσαμον καρδιάς,
φαίρε και φως άνίσησον εύκλειας άίδιου...
εισήλθεν ούν ό Βασιλεύς μετά της κουστουδιάς
κι' άμισως έξεπόρησε τούς θώκουσ τό Στάδιον,
άλλ' όμως κι' ό Διάδοχος, σιακς καταδωδώνων,
Ξιφήςης έκυρίωσε τόν ιδίκόν του θώκον,
και πάντες εισορησαντας κατάβησαν κερκιδας
και ζώνας και βαλβιδας,
αυρα δ' έρίσα ζειδωρος και βλασμάδης δρόσος,
κι' εισήλθε κι' ό Γεώργιος, ό νέος Δούς ό Ρώσος,
πού μέσα 'στά τρεχάματα και μίς 'στην φασιρία
άραβωμείσθη κατ' αυτάς μαζί με την Μαρία,
ένα κοριτσι ντιστογγί καλής οικουγενείας
και χάριτος σπανίας,
πού σαν και τούτο δεύτερο σπανίως θ' άπαντήρησ...
Π. — Και 'στών παιδιών σου, Φασουλή...
Φ. — Εύχαριστώ... έπισως.

'Αλλά να κι' ό Διληγηγάνης
με τό σύνταγμα της σπάνης,
και με χέρι στυβαρόν
εις την ήραν τών βαρών.

Ζεύς αϊγίων και θεΐλλης
 είναι πρώτος όπου θέλεις,
 και ορικτόν εμπνέει τρώνον
 'στάς κονίστρας των Σταδίων...
 θέλεις 'στὸν ἄπλουδ τὸν ὁρμῶν,
 θέλεις 'στὸν μετ' ἔμποδίων;
 δίνει μὲ καὶ πάει πέρα
 κὶ' ἄνω πέρνει τὸν ἀέρα.

Παῖα ρώμη, ποῖον νεῖκος !...
 θέλεις ἄλμα κατὰ μήκος,
 θέλεις ἄλμα κατὰ πλάτος;
 πρώτος καὶ τὰ θεῶ τὰ κάνει
 καὶ κερδίζει τὸ στεφάνι
 Θεωδωρῆς ὁ Κορδονάτος.

Καθ' ἔλλα καὶ ξεφυτρώνει
 καὶ τοὺς κλώνους τῆς ἀπλοῖαι
 κὶ' ἰδῶ πέρα καὶ 'στὴν Ἄλτιν
 δὲν θά φθάσῃ δι' αὐτὸν
 τὸν ὁρμῆα καὶ τὸν ἄλτιν
 τῶν συγχρῶνων ἀθλητῶν.

'Ἄν ῥωτῆς καὶ γιὰ τὴν σφαιρᾶ
 πρώτος εἶναι κὶ' ἐκεῖ πέρα,
 κὶ' ὅταν δανισταὶ τὸν 'δουῖν
 εἰς τὸ χεῖρ νὰ τὴν πάρῃ,
 τρίμου νη τῆν ἀμολάρη
 καὶ τὰ γίνεμα των μαχοῦν.

'Ἄλλὰ νὰ κὶ' ὁ Καραπάνος,
 πελαργός καὶ πελεκάνος...
 προχωρεῖ καὶ διασελλεῖ
 τὰξιδιῶτά του σκίλην,
 καὶ πηδᾷ νὰ ξεπεράσῃ
 καὶ τὸν ἀφροστὸν νὰ φθάσῃ.

Σ φ ῖ ο υ τοῦ φωναζοῦν δλοι
 νεῖσι, γέροι, καὶ παιδιᾶ,
 νὰ μᾶς κάνης περιθάλι
 τὴν κλεισιμένη μας καρδιά.

Σπῆγγεται καὶ πέρνει φόρα
 μὲ ξεφανητά καὶ βρόντους,
 μὰ τοῦ κάκου... παλι τὸρα
 μένει πίσω δεκα πόντους.

Τότε βρόντοι σμερδαλέοι
 καὶ τὸ Σταδίων φρενιάζει,
 μὰ κὶ' ὁ Ραλλῆς, ποῦ τὸ λείπ,
 τὴν ρεπούμπλικά του βγαίνει.

'Ἐν θερμῇ φιλοπατρῆα
 ὁ καθὶνὰς ἐμπνέεται...
 ὅπ ! κὶ' αὐτὸς πηδᾷ 'στὰ τρίπ,
 μὰ 'στὸ τρίτο πάτρυν κάτω.

Θεωδωρῆς ὁ λιμακόρος
 ἔλτις μένει νικηφόρος,

τὰ καπίλα των τινάζουν,
 χίπ... χίπ... σὺρα τοῦ φωναζοῦν,
 καὶ ἄλλους σάλτους ξανακάνει,
 Κόνουλι κὶ' Ἀμερικάνει.

'Ἐν τῷ μέσῳ δὲ βροντῶν
 'στοῦ Σταδίου τὸν κοντόν
 ἀνυψώθη λαμπροτέρα
 τῆς Κορδῶνας ἡ παντήρα.

Τρῆς χεῖρες, Σταδίων κλεινὸν μὲ παλαιστάς κλεινοῦς,
 ἐνώπιόν σου Κάλχαντας λουφάουον ἀπεικταίσι...
 ὁ δὲ Μίνιστρος ὁ Σκουζῆς ἰδὼν τοὺς Γερμανοῦς,
 ποῦ σ' ἀγωνίσκατο πολλὰ ἔβηκταν τελευταίσι,
 ὄλιγου δὲν, βρε Περικλῆ, σπουδαίως νὰ θυμώσῃ
 καὶ 'στὸν Φόν-Πλιέσσεν ξαφρα δετούς νὰ τοὺς ἐκδώσῃ.

Π. — Νὰ σταθαῖον καὶ σφεδῶνν,
 ποῦ τὴν βλέπω καὶ τὰ χάνω,
 ἄνω ζώνη, κάτω ζώνη,
 τίνοι εἰν' ἐπάνω πάνω;
 Γύρω λόφοι διχως τίλος
 μ' ἕνα στρώμα χλοερὸν,
 ἄνω σκίλος, κάτω σκίλος,
 δεξιὸν κὶ' ἀριστερόν,
 κλίμακες, κονίστραι, στίβοι, θῶκοι, τέμματα κὶ' ἀφῆσι,
 καὶ μικραὶ μεγάλαι θέσιαι,
 κὶ' ἕνας ἐκ τῆς Τραπεζιόνους μὲ καθάδοιχα μ' ἔρωτῆ:
 «Τί κάνουμι, τί τὰ πῆ κερκίνας;» καὶ 'στὰ μάτια μὲ κυττῆ,
 κὶ' ἕνας ἄλλος Καπαδόκις μὲ φωνάζει: «Τσελεπῆ, πῆ
 ἄλυτάρχη τί τὰ πῆ;»

'Ἀλυτάρχη τοῦ φωναζοῦ εἶναι μαθηρὶ δικότα
 καὶ φηλοκαπιλαδοῦρα,
 ἐν' ἀξίωμ' ἅπ' τὰ πρώτα,
 ὁρμός, γραψίμο, σκοτούρα.

'Ἄνω κόσμος, κάτω κόσμος, πῆρ' ἄκουω τὴν ὀρχήστρα,
 ἄλλ' ἰδὼν καὶ τὸν Καζῆζην νὰ γυρῆ ἵσθην κονίστραν
 'νόμισα πῶς μὲ τοὺς ἄλλους
 θὰ πηδῆσῃ τοὺς πασαλοῦς,

μὰ καὶ τὸν Ἐξαγγελιῶν μὲς 'στὸν στίβον συναντῶ
 κὶ' ἄλμα μούρχειται νὰ κάνω καθὸς λὶν ἐπὶ κοντῶ.

Φ. — Ἀγῶνες, ποῦ παρίστατο κὶ' ὁ σιχατός Ραβδίνος,
 ἡ Σύνδοξ, ὁ πῆρ-Ντιντόν, ἄλλὰ κὶ' ὁ πῆρ-Μαρτίνος,

'Ἀγῶνες, ποῦ παρίστανο καὶ Χόντζηδες ἀκόμη,
 Ἀγῶνες, ποῦβριςε πολλὴ κὶ' ἰλάσσωναν οἱ ὄρμοι,
 καὶ τὰ παιδιᾶ τῶν ἔλλοτε νικῶντων τὸν Ἰσάσπην
 ἄλμα γενναῖον ἐκαμαν εἰς ὄψος ὑπερ' ἄσπην.

'Ἀγῶνες, ποῦ φημιζεται τὸ πτερωτὸν μᾶς τάχος,
 Ἀγῶνες, ποῦ καθῆνας μᾶς παραμιλαῖ μοναχὸς
 δι' ὄλης τῆς ἡμέρας
 γιὰ ὄρμους, διακῶνες, σφαιρας.

'Ἀγῶνες, ποῦ ζετινάξει καθῆνας τὰ χαλιὰ του
 καὶ ξένους ἐπερίμενε τὴν τύχη του νὰ κάνην,
 Ἀγῶνες, ποῦ παραίτηνος καθῆνας τὴν δουλειὰ του
 καὶ μὲ πηλάλαις δυναταῖς 'στὸν Μαραθῶνα φθάνει.

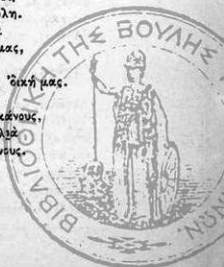
'Ἀγῶνες, ποῦ καθῆνης ἡ τῶν προγῶνων δόξα
 γιὰ τοὺς συγχρόνους λόξαι,
 Ἀγῶνες, ποῦ μᾶς ζούρλανε τὸ τόσο μᾶς ὄνρη
 καὶ κόσμος πάει κὶ' ἔργεται 'στῆς Ἀθῆνας ἐπὶ φόρε,
 Ἀγῶνες, ποῦ δὲν βρισκαται κανεὶς νὰ σωφρονίσῃ
 τῆς ράτσας τῆς Ρωμαίικης τὰκράτῆτα παιδιᾶ,
 Ἀγῶνες, ὅπου 'νόμισαν καὶ 'στὸ Βαθρακονῆσι
 πῶς θὰ νοικιάσουν κἄμαρες ὀρὸ λίρας τὴν βραδιᾶ,

Αγώνες, όπου 'πίστεψαν πολλοί μίς 'σ'την 'Αθήνα
 ει μονάχα τ'όν' αυγό θά πάη μιά στερλίνα,
 Αγώνες, που πτερόνεται τ'ο φρόνημα τ'ού γένους
 'ή γάταις κάδουν έλματα 'ψηλά 'στά κεραμίδιχ,
 Αγώνες, όπου 'φύλαξαν καμπόσοι γιὰ τ'ους ξένους
 'έ φέρη των, τὰ χάβαρα, τ'ης πινάις και τὰ μύδια.
 Αγώνες, ποδδείξε μικρό τ'όν κάθε κουνενί
 ή γή μας ή μεγάλη,
 'δ Πύργος διεσπάθισε τ'όν Γάλλον Περοννέ
 μεθ' όσης τέχνης έλλοι
 διασπαθίζουσαν φανερά
 τ'ων φουκαράδων τ'όν παρά.
 Αγώνες, που 'κουνήθηκε και τούτο τ'ο ρημάδι,
 π'ό πρώτος δ Καρασιβιντάς έβγήκε 'στό σημάδι,
 'εις όλους άναψε σείβντα τ'ο γίρας τ'ού κοτινού
 'έ βάλη τ'ο χαράκι της ή Παναγιά τ'ης Τήνου.
 Αγώνες, που 'ξαφνίζεται κι 'δ Βούλαρος κι 'δ Βλάχος,

κι 'αυτός τ'ης 'Ακροπόλεως δ γηραλός βράχος
 από πυρρών φωτίζεται κι ' από φωσφόρων χρώμα
 κι ' άστράπτ 'ή καλλιμέαρος της τέχνης Βασιλεία,
 και φαίνεται καλλίτερα μί τ'ους πυρσούς ή βρώμα,
 που πρό καιρού διακοσμεί τάρχαία μεγαλεία.

Π. — 'Αγώνες, που καθίσαμε 'στόν Βασιλέα καρσι
 κι ' από τ'ην ζάλη βλίπκαμε τ'όν ουρανό σροντύλι,
 'Αγώνες, που 'θαυμάσαμε τ'ο σώμα τ'ού Βεροή
 και τ'όν Παρασκευόπουλο και τ'όν Χαλκοκοντύλη.
 'Αγώνες, που μί σώματα παρίστημεν άκμαία
 κι ' ιθαύμωσε μισόλληνας ή πάγκλος άληή μας,
 μ'ά πάντ' 'Αμερικάνικη 'σ'κώνετο σημαία
 μ' 'ελπίδα πώς θά σηκωθ'ή 'στό μίλλον κι ' 'δική μας.
 'Αγώνες, όπου λύσσαζαν τὰ ξίνα τὰ σκυλιά
 και τ'όν μελιε μας 'βήκαμε μί τ'ους 'Αμερικάνους,
 μ'ά 'βάλαμε τ'ης φίλης μας Ευρώπης τὰ γαλαλά
 και τ'ους δευτέρους 'π'ηραμε περιφανείς στεφάνους.

'Αγώνες, πού σ' ἐμάχημε του δρόμου των ἡ χάρις
 κί δὲν ἔμπορῶσαι χερσοῖσά 'σὸ τρέξιμο νά πάρης,
 'Αγώνες, πού ἀρακιδίλιζαν τὰ κατὰ φρούνα βρια
 τὸν Φλάκ τοῦ δορακιδίζοντος τὰ σκίλη τὰ πλώρια.
 'Αγώνες, πού συνήψαμεν μὲ τοὺς λαοὺς φίλικν,
 πού μὲ τοὺς Ὀδύγηρου καὶ λοιποῦς περὶ τοὺς ντελμπεντρίκα,
 κί ' ὁ Γούσκος μὰς ἐδόξασι μὲ τὴν σφαιροβόλιαν
 κί ' ὁ Γακρέτ 'ηλεγάρφης γι' αὐτὸν εἰς τὴν Ἀμερίκν
 πῶς τῆ: Ἐβρώπης ἕκαστον εὐίκατος Βασιλείων
 κί ' ὁ Γακρέτ τὴν ὄρηλιον.

'Αγώνες, ὅπου δίνουμε 'στους ξένους κί γινακίδες
 κί ' ὁ Πατριὸς Μητρόπουλος μίς 'στὴν πολλῆ μὰς πρέλλν
 στεφανηφόρος νικητῆ: ἰδείθη 'στους χαλκαίδες
 κί ' ἐκ τῆς χαρᾶς ἐσχίσθηκν καὶ κίμπουσα καπέλα.
 'Αγώνες, πού 'σὸ πύλαχος τῆς μοῦρας πελαγονίαι,
 πού μὲ σουραύλιαν ἔπιξιμε γοροῖς τῆς Ἀντιγόνης,
 κί ' ἔτριξε τὸ φιλόλογον καὶ λόγιον ἀσκήρι
 ν' ἀκούση τὸ π ἄ β ο ὄ γ ἄ δ ἰ κί αἰ νῶν τῶνν εἶδη,
 τὸ φάσμα δὲ τοῦ Σοφοκλῆ μ' ἐνα ραβδί 'σὸ χερί
 τὸν Μιστριώτῃ γύρουε κί τὸν Σαβιλαριδίον.
 'Αγώνες, πού κί ' ὁ Σοφοκλῆς πιζίει τὸ τσιρβίλο του,
 πού τῆς φλογίρας μουσικῆ μὰς ἔτριψεν ἀρίστη,
 κί ' ὁ Μιστριώτης ἔβγαλε 'σὸ πάλκο τὸ καπέλο του,
 ἐκ μέρους δὲ τοῦ Σοφοκλῆ τὸν κόσμον εὐχαρίστη.

'Ακτις ἡλίου—ἀνίτη ντί,
 τύφλοις εἰ καθε κοιταντί.—
 Μὰς εἶπανε πολλὰς φορὰς ἀρχαίως μαρκαλιθίδες
 τὸν διαβόλο τῶν πῶς τραβῶν μ' ἐμάς οἱ Σοφοκλιθίδες.
 'Αντιτύπη δ' ἐπὶ γῆ
 —σπάσει τῆς Λαμπρῆς ταυγά—
 ἔπισσε πανταλοθίς
 —τρεῦ! νὰ πῆς νὰ μοῦ χαθῆς.—

Φ.—'Αγώνες, πού δὲν ἔπαισαν νὰ ρεῖδον 'στὴν δουλειά
 τὰ τέικνα τὰ λαορλιθ τοῦ ὄρωντος Βασιλιθ,
 'Αγώνες, πού κί ' οἱ Πρίγκιπες γένθηκν μ' ἑλους ἴσοι
 κί ἄγῶνας ἠγωνίσθησαν μακροῖς μ' ὑπερανθρώπους,
 καὶ τῶρα θάνατι δίκαιον τὸ κράτος νὰ ψήριση
 ἄρῶν ἐπιχορηγήσιν γιὰ τῶν παιδιῶν τοὺς κόπους.
 'Αγώνες, πού παντοδραπὰς ἰδείθηκνν πρεσβείαι,
 'Αγώνες, πού κί ' ὁ Βασιλεὺς μὰς ἤθεε τῆς Σερβίας
 μίς 'στῆς τρικοῦστρεταῖς γιορταῖς τῆς νέας Πασχαλιᾶς
 νὰ παρη τὴν Μαρία,
 ἀλλ' ἔβρινε 'σὸ κρύα

κί ' ἔφαγε τὴν χυλόπητα ὁ Σέρβος Βασιλιθ.
 'Αγώνες, πού 'στὴν θείαν του Σαβίλιν ἐσυγκνίτο
 κί ' ἄλοι τοῦ Σέρβου φῶναζαν εἰς σύμμαχός μὰς ζῆτω, »
 'Αγώνες, πού γεραιζοῖται σφρηγῶσα νεολία,
 κί ' ἔμειε μὲ τῶν Ὀβρινέτις τὸν νῆον Βασιλεία
 ὁδὸ μπόρικᾶ θὰ κάνωμε τὴν γῆν τῶν Μακιδόνων,
 κί ' ἀπλῶντας φερῶνὰ πλατιὰ τὴν καθὲ μὲν ἀρίδα
 μοναχᾶ μὲ τὸ Στατίον τῶν διεθνῶν Ἀγῶνων
 θὰ γράψομεν τὴν ἐκλεκτὴν του λέντος μερίδα.
 'Αγώνες, πού 'στέφανωσαν οἱ Μακιδόνες ὄλοι
 τὰ δύο διαδήματα,

'Αγώνες, πού θὰ πάρωμε μὲ μῆρα καὶ τὴν Πόλι
 μὲ δρόμους καὶ πτόματα.
 'Αγώνες, ὅπου φῶναζαν οἱ καθὲ ξῖνο ἀφύγε, »
 'Αγώνες, πού μὰς φούσκωσαν μὲ φέμακα καὶ κούραις,
 ὅπου κί ' ὁ Σέρβος Βασιλιθ 'στὴν Ἀντιγόνῃ πῆγε
 κί μίτε ὁδὸ δὲν τοῦρῶσαν βραβειζῆς Ἑλληνοκούραις.
 'Αγώνες, πού κρατύνεται τὸ κράτος τῶν γιγάντων
 καὶ πνευμ' ἀρχαίον ἔλαβε καὶ νῆον φῶς ὕφανον,
 πού κί ' ὁ πολὺς Συμβίβασιμὸς τελειώνει τέλος πάντων

κί ' ἴσως μὰς φῆξε γρήγορα κανένα νέον δαιμονιον.
 'Αγώνες, πού τὰ βέλτιστα κί ἔγῶ προαναγγέλλω,
 'Αγώνες, πού τὸ ξύλο μου μὲ τὸνα χερί πιζῶν,
 'Αγῶνας ἀπαρμύλλιοι, πού λαχταρῶ καὶ θίλω
 γυνικιακὴ ἀναρριχθῆσιν 'στὴν μάχη σου νὰ κάνο,
 κί ' ἀργάζονται ἀλύπητα τὸ ὄλλιο του τομάρι
 ν' ἀνασπῶσιν ὀνατὰ μὲ σῖνα τὸ γομάρι »
 Ἐζῆτω τῶν Σέρβων κί Ρωμηῶν, ζῆτω κί τῶν Ἀγῶνων
 τῶν πάππων, τῶν πατέρων μὰς, κί ἡμῶν τῶν ἀπογῶνων

**Νέος Μαραθωνοδρόμος,
 πού δὲ πᾶναι κρύος τρέμος.**

'Ἡθίλησε κί ' ὁ Φασουλιθ, τὸ ξύλιον κωθῶνον,
 νὰ διατρέξῃ κατ' αὐτὰς πεδῶς τὸν Μαραθῶνιον,
 ἀλλ' ἔμους μὲλεις ἔβρασε κοντὰ πρὸς τὸ Πικέριμ
 τὸν ἐπίσσε μὲ θέρμα,
 κί ' ἔγινε σὰν σουδάριον ἡ σχιμῶνον μούρη του
 κί ' εὐθὺς ἐτηλεγράφησε νὰ στεῖλουν τὸ γαιδοῦρι του.
 Κί ' ἀνέθη μὲ κομψότητα 'στὴν ἑνον του πολλῆν
 κί ' ὅταν πρὸς τὴν Ριζάριον εἰσέμωσε Σχολῆν
 ὁ Περικλέτος πύραυλον ἔτριψε βροντιώδη
 κί ' ἀμέσως ἔλας ὁ ντουκιὰς ἠγωνίσθηκε 'σὸ πῶδι,
 κί ' εἶπεν ὁ Φασουλιθ
 ἀμαρῶς κί ' εὐσταλῆς.

« Ἡ Ρωμηροσύνη σήμερον πρὸς τοὺς ἀστέρας ἀφεται...
 ἔφημας τὰ π α υ τ ὁ κ α σ τ ρ ο... νικῶμεν πρῶτοι... χαίρειν.
 Εἶπα κί ' ἐγὼ μὲ δάκρυα τὸν τόπο μὰς τὸν ἄγιο
 καὶ μέλις ἔφυγ' ὅπ' ἐκεῖ μὲ ζῆτω καὶ μὲ σμάρπα
 ἡ Δίεξα καταπόδι μου μοῦ φῶναξε «κουράζω»
 κί ' ἐκόντευα 'σὸ τρέξιμο νὰ σκάσω τὴν γαιδοῦρα.
 Θαρροῦσα μῦρῶς καὶ πίσω μου πῶς γιγαλοῦνον στρατιοκῆ,
 ἄνδρες καὶ γέροι κί ' ἔρηθοι, γυναικαῖς, γυναικοκίπαδα,
 παπιδάδες καὶ Συνοβιοὶ μὲ σηκωμένοι ράσσα,
 κί ' οἱ καλάδοι κί ' οἱ φρόνιμοι κί ' ἡ Ρωμηροσύνη πῶσα.
 Μὰ τέλος πάντων ἐπ' αὐτῆς τῆς περρωτῆς δρομάδος
 νικῆσας τὸν Μαρθῶνον,
 ἐντὸς μίᾶς διήσυας καὶ πλέον ἐδομαδῶν
 τὸν μέγαν Μαραθῶνιον.

Κί ' ὡς Μαραθῶνος Ἀγγελοῦς σὰς λέγω παραχρησμᾶ
 δεῖ τὸν τύμβον τὸν σεπτόν κανεῖς δὲν κηλιδῶν,
 πῶς ἐκεῖ πέρα κί ' ὁ Σκουῖς ἔχει σπουδαῖον κτήμα
 καὶ βγαίνει πρῶτος Βουλευτῆς καὶ δίχως τὸ Κορδόν.
 Πρὸς τοῦτοῦς ὅμως μᾶθετε, γιγαντομάχων πλήθη,
 'στους τειρωνοὺς κατοίκους του πῶς αἰμ' ἀρχαίον ρεῖ,
 λεπροκομῶν δὲ λαμπρὸν ἐσχάτως ἀνδρῶδη
 κί ' εἰς τοῦτο συμμαχίζονται πολλοὶ κατασιδερῶι.
 Ὅπου δ' ἔβροντα πάνοκλος ὁ τῶν Ἑλλήνων Ἀρης
 κί ' οἱ πρόγονοι καθήσυκων τὰς Πελοπικὰς κιάδρας,
 μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς αὐτότητος μάρτυς εἶπα
 πῶς βασιλεύει σήμερον ἡ λέπρα κί ' ἡ κασιόδα,
 καθὼς σὰς τόπα κί ' ἄλλοτε, καθὼς καὶ σὲς τὸ ξέρετε...
 ἔφημας τὰ π α υ τ ὁ κ α σ τ ρ ο... νικῶμεν πρῶτοι... χαίρειν!
 Εἶπεν αὐτὰ τὸ σύντομα κί ' ἔπιπρε τὸ γαιδοῦρι
 καὶ τέλεισσε 'σ' ἄγουρι,
 καὶ τῆτριψε μὲ βάλσαμα καὶ λάδι ν' ἀνασπῶν
 μῆκως τὸν Μαραθῶνιον ντακίπο ξανακάνῃ.

**Τελευταία ὄρα
 μὲ μεγάλῃ φῶρα.**

Τὸν νικητήριον χορὸν καὶ σὺ, «Ρωμητῆ» μου, σῦρα...
 τὸν δρόμον τὸν περιδοξόν, πού χλῖδους δρόμους κάνει,
 Ἀμακρονώπτης κρατῶς, ὁ Λ ο ὄ η ς τὸν ἔπιπρε,
 κί ' ὁ ἄλλῃρον τὸ Στατίον φρενήρες ἔξερμάν.
 Ἔγνωνος Πινδάρου σήμερον ὁ Λ ο ὄ η ς ἀς ἀκούση...
 Ζῆτω τὸ Γίνος, ὁ Λαός, τὸ Στίμιμ, τὸ Μαρροῦσι.